

Prostě mě mějte rádi

Jarmila Košťálová - Knihovna Města Ostravy

Mottem soutěžní přehlídky byl název knihy Alana Marshalla „Už zase skáču přes kaluže“. V rámci tohoto zadání jsem si vybrala zajímavou, přesto náročnou knihu Eckharta Tolleho Miltonovo tajemství.

Kniha vypráví příběh chlapce Miltona, který byl šťastný a veselý do té doby, než se stal obětí šikany staršího kluka. Miltona se po této události zmocní strach z každého dalšího dne ve škole. Bojí se, přesto se rozhodne, že zůstane se svým strachem sám. Když druhý den ráno přijde domů jeho kocourek pokousaný od zlého psa, Milton se diví, proč je tak spokojený, chvíli po tom, co byl pokousaný. Dědeček se mu snaží vysvětlit, že kočky nejsou jako lidé, že žijí přítomným okamžikem. Ale Milton to nechápe. Jak mu asi přítomnost dokáže pomoci s jeho strachem?

V noci se Miltonovi zdá velmi zvláštní sen, ve kterém se setkává s neznámou tajemnou paní. Tato žena mu vyjeví jedno velké tajemství o světle, které se ukrývá ve všem co je živé. A právě toto světlo, které nemůžeme vidět, ale můžeme ho cítit nám pomáhá být silnými a překonat jakýkoli strach. Milton je svým nočním zážitkem naprosto nadšený, a chystá se nově získané informace použít ve svém skutečném životě.

Miltonův příběh je příběhem o překonání strachu, o jednom velkém tajemství a zároveň o jedné z cest, která může vést ke zdravému sebevědomí a prožívání přítomnosti. Jednou z cest, která nám může dopomoci k tomu, abychom byli silní a sebevědomí. Takoví, na které si jen tak někdo netroufne, protože nebudeme snadná oběť.

Přestože je kniha Miltonovo tajemství zařazena do věkové kategorie 6-9 let, vzhledem ke složitosti příběhu je dle mého názoru vhodnější nabídnout ji dětem 2. stupně základních škol a pracovat s ní v komornějším prostředí s nepříliš velkým počtem dětí.

Děti v průběhu besedy rozvíjely svou představivost při pokládání různých otázek. Jedna z nich se vztahovala ke štěstí a o tom, kde ho hledat a ke kterému zdroji jít. Zde je jedna pohádka o králi, který ho také hledal.

Byl jednou jeden král. Těžce onemocněl a jeho lékař mu pověděl, že se uzdraví, pokud si na sebe oblékne košili šťastného člověka. A tak král poručil dvořanům, aby šli takového člověka hledat. Ti se nejdříve se vydali k bohatým, poněvadž si mysleli, že zde ho najdou nejdříve. Ale mylili se. Odtud šel jen nářek a bědování. A tak šli jinam, ale ani tam to nebylo o moc lepší. K večeru se vraceli znavení zpátky do království a najednou uslyšeli veselý zpěv. Byl to uhlíř, který si zpíval u práce u své polorozpadlé chalupy. Vydali se za ním, že ho požádají o jeho košili. A co myslíte? Dal jim ji?..... děti chvíli přemýšlejí, zaznívají různé odpovědi. A ta správná? Kdepak, žádnou neměl.

S dětmi jsem si v úvodní části besedy vyprávěla o tom,

- jak důležitá je rodina, ze které pocházíme
- o dětech, které vyrůstají v láskyplném prostředí a naopak o dětech, které mají cestu od dětství k dospělosti mnohem složitější
- o různých podobách násilí, odkud pochází a kdo se stává nejčastěji obětí násilí

- o lidech, kteří je páchají
- o důležitosti našeho sebevědomí a možnostech, jak ho v sobě objevit a rozvíjet.